En niet alleen met het gebloemde was dit het geval. Ook de tafel, de stoelen, de kast, de lamp, de klok, de kachel, . . . niets van dit alles was zuiver op de graat. De tafel was zoo geschulpt, dat er niet meer dan hoogstens twee menschen aan zitten konden. De stoelen waren zoo gedraaid, dat het maar weinig scheelde of ze draaiden onder je weg. De klok kronkelde onder haar stolp, de vazen dribbelden draaierig weg van den schoorsteenmantel. De lamp was gekruld als het haar van een neger. De kachel was één stuk „lofwerk", (ja, lòfwerk noemen ze dat,) en het heele vertrek was een benauwde droom van je welste. De eenige oorzaak, dat onze voorvaderen en moederen in hun salons of „mooie-kamers" niet stapelgek geworden zijn, was dan ook, dat . . . ze er zoo goed als nooit zaten. Was het, ondanks alles, een diep-verholen onbewust sluimerend instinct, dat hen ervan terughield in die „mooie-kamers" te gaan zitten, zoodra ze er maar eventjes van buiten konden?

Welk een afgrijselijke onrust door al die vormen en kleuren, niet waar? En zegt mij nu eens, goede vrienden, of meubels en intérieurs als de hierbij gekiekte niet in hun eenvoud en aangename rust allergenoeglijkst aandoen. [1]) Oh, er is nog veel meer van deze meubels te zeggen, die tot het beste behooren wat de binnenhuis-architectuur maakt, maar we bewaren dat voor later. Kijk u nu eerst maar eens goed. Dan spreken we later elkaar wel weer eens erover, welgezinde lezeressen en lezers. Intusschen saluut!

Kyf-kyf.

[1]) Namaak der bij dit artikel gereproduceerde modellen is verboden.

Salon. Ontwerp van den architect Dr. H. P. Berlage.

ZIJN ZOON

UIT HET ENGELSCH DOOR DICKY WAFELBAKKER

De luiken, die drie dagen lang gesloten waren geweest, waren weer opgehaald. Robert Beck was gisteren begraven. De conventie stond dus weer toe, dat alles het gewone aanzien kreeg.

Van binnen was het huis geheel schoongemaakt. De zware bloemengeur, die de atmosfeer had bezwangerd, was verdwenen. Laura Beck slaakte een zucht van verlichting, toen de laatste bezoeker eindelijk was heengegaan. Ze wilde alleen zijn, alléén . . .

Toen het lijk van haar man nog boven aarde stond, kon ze onmogelijk kalm en koel over het verleden denken. Hoe kòn ze kalm nadenken, terwijl ze voor al die dingen moest zorgen, die nu eenmaal noodig zijn bij een begrafenis. En dan voortdurend al die menschen, die ze te woord moest staan, de zoogenaamde „medelijdende" vrienden, die zoo graag iets voor haar wilden doen. Hoe kon ze al dien menschen zeggen, dat het éénige wat ze voor haar konden doen, was, haar *rust* te geven, rust en stilte. Ze wilde het liefst niemand zien en alleen haar zoon bij zich hebben.

Nù was de tijd gekomen, dat ze met hem over zijn toekomst kon spreken, maar vóór alles wilde ze nàdenken. Want ze moest nu beslissen, wàt ze hem zou vertellen. Ze had altijd gehoopt, dat Robert zèlf open met den jongen zou spreken, dat hij hem vertellen zou, wèlk kwaad hij van hem geërfd kon hebben. . . . de neiging tot slechtheid, die *haar* leven had verwoest. Het was zijn plicht geweest den jongen te waarschuwen. . . .

Ze had hem zelfs eens hierop gewezen. Nu ze er kalm over nadacht, kon ze zich niet voorstellen, dat zij, die was opgevoed in een omgeving, waar men nooit over *die* dingen sprak, den moed had gehad dit onderwerp aan te roeren.

„Als ik een dochter had," had zij gezegd, „zou ik het als een plicht beschouwen haar te waarschuwen voor alle dingen. En dan komen meisjes nog niet voor zooveel verleiding te staan als jongens."

„Lawrence en ik begrijpen elkaar," had haar man geantwoord. „Maar als je het noodig vindt, wil ik er wel met hem over spreken."

Hij zei dit laatste op een luchthartigen, bijna onverschilligen toon. . . . Ze herinnerde zich, dat *dit* altijd zijn manier van spreken was, als hij een onderwerp wilde vermijden. Maar ze had tòch doorgesproken.

„Als ik een dochter had," vervolgde ze op ijskouden toon, „zou ik niet bang behoeven te zijn, dat zij slechte neigingen van mij had geërfd. Maar je zoon. . . ."

Ze zweeg beteekenisvol. De pijl raakte doel. Ze zag aan den heeten blos, die over zijn gezicht trok, dat ze hem getroffen had.

„Nee," antwoordde hij, „jouw dochter, àls je er een had, zou zeer zeker geen slechte eigenschappen van je hebben geërfd. Jij bent een goede vrouw, die nooit in verleiding is geweest. Maar ik geloof niet," vervolgde hij driftig, „dat er iets vreeselijkers op de wereld kàn bestaan, dan vrouwen, die deugdzaam zijn, enkel en alleen omdat ze nooit in de gelegenheid zijn geweest, anders dan deugdzaam te zijn."

De tranen drongen haar in de oogen. „En dat zeg je tegen *mij* . . . . Na alles wat ik je jaren geleden vergaf."

„. . . Maar nooit *vergat*," vulde hij bitter aan. „Wat gaf me je vergiffenis, terwijl je me ieder oogenblik van den dag liet voelen, dat je nooit *vergeten* hadt. Je hadt me heusch niet *meer* in herinnering kunnen brengen, *wat* ik tegenover je had gedaan. . . . Je toonde het maar *al* te duidelijk. . . . Wat kon het jou schelen, hoe groot mijn berouw was en *wat* ik om dien éénen misstap geleden heb. . . . Na dat eene feit heb je me nooit meer vertrouwd. . . ."

„Ik geloof, dat een man, die *eens* zooiets gedaan heeft, het *meer* zal doen," antwoordde ze. „Het spijt mij, als ik zonder het te weten hard voor je ben geweest, want dat was mijn bedoeling niet. Maar vergeet niet, dat er *een* ding is, dat een vrouw nooit kan vergeten en... Je hebt al mijn geluk verwoest. . . . Ik heb nooit mijn plichten tegenover jou vergeten. . . . Ik was zoo gelukkig met je en toen plotseling kwam *dat*. . . ."

„Dus door dat ééne feit, was je al onze geluksjaren plotseling vergeten," zei hij. — „Ik kòn het niet helpen," antwoordde ze. . . . „*Geen* fatsoenlijke vrouw zou dat kunnen. Bedenk eens, hoe vreeselijk het voor me is geweest."

„Dat weet ik wel. Maar vergeet dan ook niet, hoe groot mijn berouw is geweest. Maar daar lette je niet op. . . . Je hebt nooit kunnen *vergeten*, wat er gebeurd was."

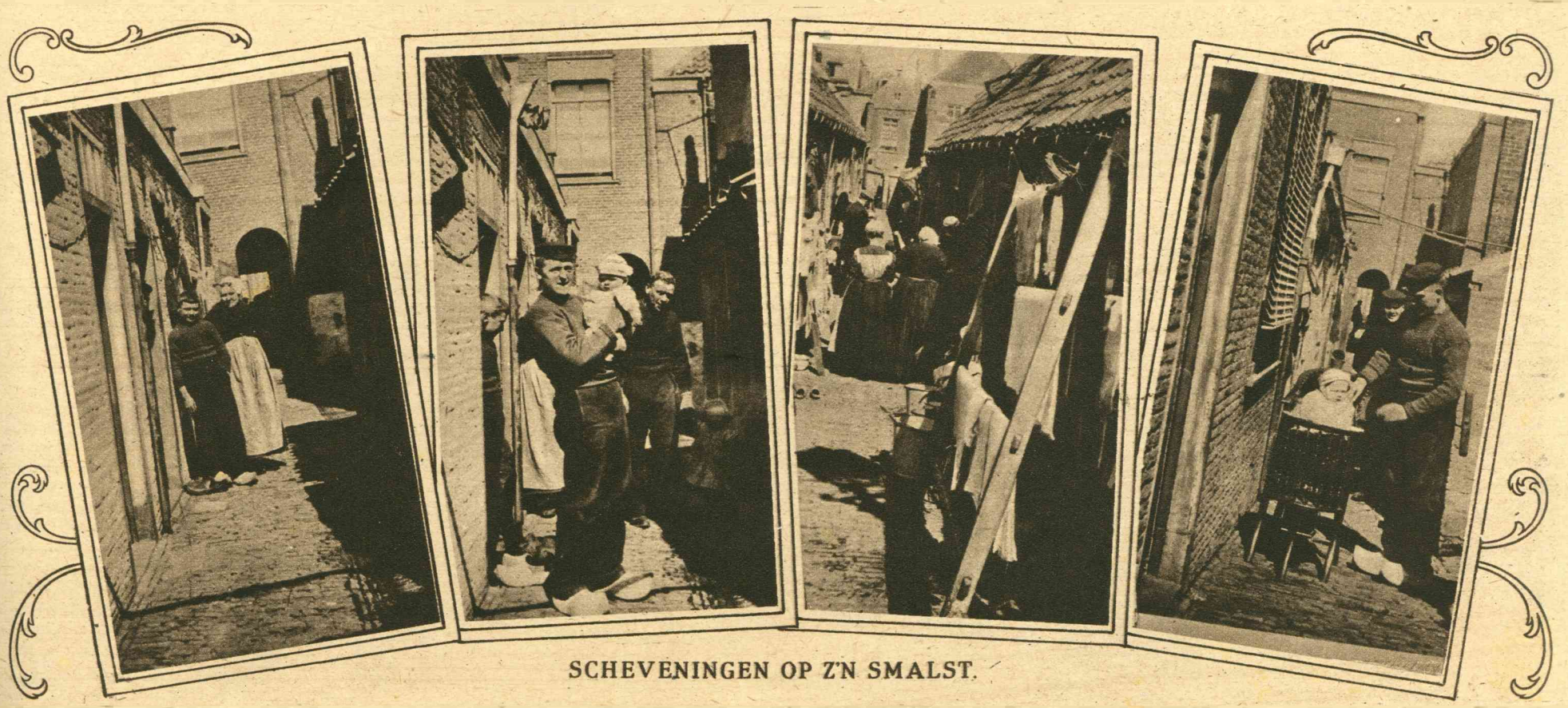
„Nee," antwoordde ze koel. „Dat zal ik *nooit* kunnen. Ik wilde, dat het mogelijk was."

Hij maakte een beweging om de kamer te verlaten. Ze deed een schrede naar hem toe. „Jij bracht het gesprek hierop. . . . toen ik over Lawrence begon. . . ."

„Maak je maar niet bezorgd over Lawrence. . . . Het is een goeie jongen."

„*Eens* dacht ik, dat *jij* goed was," klonk het cynisch. Toen zij dit gezegd had, draaide hij zich om, ging vlak voor haar staan en terwijl hij haar recht in de oogen keek, zei hij:

„Nu we lang geleden besloten hebben, terwille van den jongen bij elkander te blijven. . . ." — hij sprak langzaam, den nadruk op ieder woord leggend — „kon je tenminste *trachten* dit onderwerp niet meer aan te roeren. . . . Ik begrijp heel goed, dat ik het recht verspild heb nog een enkele gunst

SCHEVENINGEN OP Z'N SMALST.

Onder onze lezeressen en lezers zullen er zeker niet velen zijn, die de mondaine, toonaangevende badplaats Scheveningen niet kennen. Bij een bezoek aan de Residentie, staat als vanzelfsprekend op het program ook een bezoek aan Scheveningen met zijn Kurhaus, z'n Wandelpier, zijn vroolijk, levendig strand en al de vermakelijkheden, die daarmee annex zijn, en er „logisch" uit volgen. Naast dit Scheveningen is er echter nog een ander, dat velen, zelfs Hagenaars, onbekend is. We bedoelen het oude dorpje zelf, de „kern", waar omheen de weidsche hotels en grootsche villa's gebouwd zijn. Het is een complex nauwe steegjes en slopjes, waarvan weinigen het bestaan in deze wereldsche omgeving, zelfs ook maar vermoeden. Daarom vonden wij het wel de moeite waard onzen lezers eens een kijkje in dit gedeelte te geven, door hun hierboven een viertal foto's ervan voor te leggen.